

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-ler

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. UERBAN, G. MEITANI,
F. POLIZU-MIOȘUNEȘTI, O. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. Hagiescu-Miriște. — Limita dreptului de intervențiune în dreptul internațional privat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția III.* — Căraș. — Contract de transport. — Pierderea mărfii. — Prescripția acțiunii. (Direcția C. F. R. cu P. N. Topali). *Curtea de Apel Iași Secția I.* — Farmacie. — Concesiune. — Transmiterea dreptului. — Farmacist-proprietar. — Farmacist-arendas. — Succesori. (Francisc Mayer cu Ecaterina Carp).

Tribunalul Ilfov, Notariat. — Separație de patrimoniu. — Creditorii defunctului. — Inscripția privilegiului. — Execuție silită. — Urmăriri făcute sub ocupație. — Nulitate. — Ordine publică. (Emilia Simu cu E. I. Melic).

Judecătoria Ocolul Câmpulung. — Seducțiune. — Acțiune în daune. — Lipsa elementului esențial. — Art. 998 c. civ.

DREPTUL INTERNAȚIONAL PUBLIC

LIMITA DREPTULUI DE INTERVENȚIUNE

Prin intervențiune se înțelege dreptul ce un stat își arogă de a se amesteca în afacerile interioare ale altui stat. Acest drept dela început trebuie privit cu multă rezervă, ca unul ce lovește în principiul de independență de care ori ce stat trebuie să se bucure și fiindcă presupune intervenientului puterea de a se ridica în judecător al conduitei celui alt, superioritate pe care nici un stat nu are dreptul să-și atribue.

Așa dar pe baza respectului dreptului de independență, un stat nu poate interveni când un altul, spre exemplu, nu ar respecta legile umanității. Ori cât de sălbatic și odioase sunt asemenea acte statului cu o civilizație mai avansată și cu moravuri mai blânde și austere, ele însă întrucât nu ating interesele imediate și siguranța națiunii, nu pot îndreptăți o asemenea gravă măsură.

Intervenția nu este admisibilă nici pentru a se proteja naționalii în streinătate contra relor tratamente, vexațiunilor, procedurilor arbitrare, denegări de dreptate dela autoritățile locale.

În asemenea împrejurări căile diplomatice cu dife-

ritele cereri de explicațiuni, urmate de transacțiuni, arbitraje, vor putea să satisfacă interesele legitime ale statului atins.

Cu mai puțin cuvânt intervențiunea nu poate avea loc în chestiunile religioase: fiecare popor este liber să aibe religiuena conștiinței sale sau aceia eșită din moravurile și tradițiunea lui, chiar în cazul când statul abuziv caută să se atingă de opiniunile religioase ale locuitorilor de altă credință de cât ale statului, încă țara ai căror coreligionari suferă persecuțiunile are la dispoziție mijloacele diplomatice la care ne-am referit mai sus fără a fi nevoie de exercițiul dreptului de intervențiune.

Intr'un singur caz intervențiunea este legitimă când revoluțiunea socială sau politică din statul vecin amenință liniștea și siguranța celor din jurul său.

În asemenea împrejurare dreptul de independență al statului revoluționar vine în conflict cu dreptul de conservare al statului amenințat și independența primește ca limită punctul de unde începe a fi vătămătoare statului amenințat în existența lui.

Atunci însă se recomandă multă circumspecțiune și prodență spre a se evita conflicte regretabile, datorite de multeori unor alarme false sau unor măsuri pripite și rău chibzuite. Unguvern serios și fără intervențiune poate să oprească contagiunea pildei rele. Ne găsim chiar astăzi într'un asemenea caz: Nu numai exemplul viu al răului dar și influența lui direct funestă prin numeroasele comploturi urzite de peste Nistru și descoperite la noi, nu au putut totuși să zgudue ordinea politică și socială din țară.

Si cum ar fi putut-o face cu un popor liber și fericit eșit învingător din conflagrația războiului mondial?

Cu drept cuvânt dar s'a putut zice că nu vecinătatea dar asemănarea în nenorocire au îndemnat popoarele să imiteze curajul acelora cari cei dintăiu au îndrăznit să rupă lanțurile tiraniei.

Ce trebuie însă să decidem în cazul când în cursul

unei revoluțiuni guvernul amenințat sau cele două părți în prezență cer intervenția unei puteri streine? Care este conduita de urmat a acesteia? Nu ne va preocupa chestiunea dacă guvernul amenințat are sau nu dreptul să ceară intervenția, ci dacă statul la care se adresează poate acceda la o asemenea cerere fără să violeze principiul care trebuie să guverneze politica sa exterioară și anume acela de a respecta dreptul de independență al națiunii revoltate.

A interveni ar fi să se apere un guvern contra căruia poporul s'a răsculat și care nu ar mai fi organul reprezentând națiunea. Intervenția ar avea ca rezultat să dea o mână de ajutor unei fracțiuni neputincioase ajunsă în așa decadentă ca să aibă nevoie de un asemenea sprijin, spre a se mai putea menține.

Trebue să nu se uite că națiunea este totul, că ea există și de ea trebue să se țină socoteala, așa că un stat voind să urmeze o serioasă politică exterioară, nuși poate aroga dreptul de a impune un partid sau altul la poporul a cărui fracțiune a cerut să fie ajutată.

Consecvent acestui principiu națiunile conducătoare a politicii mondiale le vedem astăzi stând la o parte și ferindu-se de a interveni în afacerile interioare ale Rusiei.

Împreună cu ele și noi așteptăm și sperăm ca vecina noastră cuprinsă de focul care o consumă, va reuși să scape destule forțe curățate și călite la puterea dogoritoare a unui asemenea incendiu pentru ca să poată cu ele organiza nucleul unei noi vieți plină de sănătate morală, de ordine și dreptate socială în interior și de bună vecinătate și prietenie în afară. Este timpul ca să se fi asigurat și ea ca și popoarele învinse că focul ce-a provocat a servit popoarelor învingătoare să făurească sabia victorioasă veșnic, pusă în apărarea dreptului națiunilor de a trăi și a se dezvolta întocmai ca și individul.

Ion Hagiescu-Miriște

Consilier Juridic pe lângă Ministerul de Externe

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE SECȚIA II

Audiența dela 18 Mai 1921

Președinția d-lui D. G. Tăzlăoanu, președinte

Direcția C. F. R. cu P. N. Topali

CĂRĂUȘ.—CONTRACT DE TRANSPORT.—PERDEREA MĂRFEI.—PRESCRIPTIA ACȚIUNEI.—ART. 956 C. COM.

Pentru ca să aibe loc prescripția prevăzută de art. 956 c. com., este suficient ca acțiunea îndreptată contra cărăușului să derive dintr'un

contract de transport și să fi trecut dela predarea mărfii până la intentarea acțiunii 6 luni sau un an după distincțiunile prevăzute de acest articol, indiferent dacă perderea mărfii a avut loc în timpul transportului sau a survenit din alte cauze.

No. 390. — Casată în urma recursului făcut de Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române, sentința comercială a trib. Vaslui dată în proces cu P. St. Topali.

S'a citat raportul făcut în cauză.

S'a ascultat d-l avoc. Pretorian în desvoltarea recursului, lipsind intimatul.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs:

«Violarea art. 956 cod. com. textul fiind categoric în ceea ce privește prescripțiunea acțiunilor derivând din contractul de transport, rău și fără cale tribunalul a respins cererea noastră de prescripție întemeiată pe faptul că acțiunea reclamantului a fost intentată peste termenul de șase luni».

Având în vedere sentința atacată din care se constată că intimatul a cerut instanțelor de fond să oblige pe recurentă a-l despăgubi pentru cantitatea de 4890 kgr. porumb, ce pretinde că i s'a pierdut în cursul transportului pe C. F. R.; că acțiunea fiind admisă de judele de ocol, în lipsa direcțiunii Căilor Ferate, aceasta a făcut apel și înaintea tribunalului a opus finele de neprimire a acțiunii ce i-s'a intentat ca fiind prescrisă potrivit art. 956 c. comercial, că tribunalul a respins acest fine de neprimire pe motiv că nu s'a constatat că marfa s'a pierdut în cursul transportului.

Considerând că art. 956 codul comercial nu cere pentru perscripțiunea acțiunilor de care el se ocupă, de cât următoarele două condițiuni: 1) acțiunea îndreptată în contra cărăușului să derive dintr'un contract de transport și 2) să fi trecut dela predarea mărfurilor până la intentarea acțiunii, termenul de 6 luni sau un an, după distincțiunile prevăzute de acest articol:

Considerând că în speță se constată din însăși sentința atacată, că acțiunea a fost îndreptată contra Direcțiunii în calitate de cărăuș și că această acțiune derivă din contractul de transport în care recurenta a figurat în această calitate;

Că prin urmare tribunalul urma să declare prescrisă acțiunea, dacă și condițiunea termenului era îndeplinită, fără a se ocupa de cestiunea de fond, dacă diferența de greutate a mărfii constatată prin cântărirea la plecare și la sosire, provenea din perderea în timpul transportului sau din altă cauză;

Că tribunalul cerând ca condițiune pentru prescripțiunea prevăzută de art. 956 codul comercial, constatarea că pierderea mărfii să se fi făcut în cursul transportului adaugă la lege dispozițiuni neprevăzute și violează cu modul acesta articolul mai sus citat.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI Secția I

Audiența de la 22 Februarie 1921

Președinția d-lui D. Volanschi, prim-președinte

Francis Mayer cu Ecaterina Carp.

FARMACIE.—CONCESIUNE DOBÂNDITĂ SUB REGULAMENTUL ORGANIC.—TRANSMISIUNE.

FARMACIE—FARMACIST-PROPRIETAR.—SUCCESORI.—DREPTUL DE FOLOSINȚĂ.—DACĂ SE APLICĂ SUCCESORILOR FARMACISTULUI-ARENDAȘ.—ART. 123 L. SANITARĂ.

1. Concesionarul unei farmacii a cărei deschidere a fost autorizată sub regulamentul organic dobândind în deplină proprietate dreptul de concesiune, acest drept poate fi transmis prin vânzare, succesiune, etc.

2. Dispozițiunea art. 123 din legea sanitară care acordă succesorilor farmacistului-proprietar dreptul de folosință a farmaciei, fiind o măsură cu caracter excepțional, ea nu poate fi aplicată moștenitorilor farmacistului-arendăș, așa încât drepturile pe care acesta le avea din contractul de locațiune nu se transmit în mod activ succesorilor săi.

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de Francis Mayer în contra sentinței tribunalului Iași secția I No. 108 din 5 Mai 1920, prin care i s'a respins ca neîntemeiată acțiunea introdusă de sus numitul în contra Ecaterinei Carp, născută Mihăilescu, cu autorizația soțului său Lt. I. Carp, Andrei Mihăilescu și Olga Mihăilescu în calitate de tutrice legală a minorului său fiu Alfons Mihăilescu, pentru desființarea unui contract de exploatare de farmacie.

Având în vedere că din actele aflate la dosar se constată că Fr. Mayer a cumpărat dela Constantin Ferderber, Ioan Ferderber și Theodor Ferderber, dreptul de farmacie din comuna Podul-Iloaei, jud. Iași, imobilul în care se află instalată farmacia, precum și întreg inventarul farmaciei, astfel cum și a fost predat defunctului farmacist Gh. Mihăilescu. Vânzătorii au moștenit dreptul de farmacie dela tatăl lor Leopold Ferderber, care-l cumpărase dela Ecaterina

Ohl, moștenitoarea soțului său Friderich Ohl (actul de vânzarea autentificat de trib. Iași s. III sub No. 10471 din 1 Mai 1919).

Moștenitorii lui L. Ferderber închiriază farmacia «La Hygia» împreună cu casa unde se află instalată, lui Gh. Mihăilescu pe termen de 6 ani, cu începere dela 20 Mai 1916 până la 23 Aprilie 1922 (actul aut. de Judecatoria Ocolului Podul Iloaei sub No. 225 din 20 Mai 1916).

Având în vedere că Olga Mihăilescu, personal și în calitate de tutoare a minorului său fiu, a chemat în garanție pe Const Ferderber, Ioan Ferderber și Th. Ferderber pentru a o apăra în acțiunea introdusă de Fr. Mayer, și în cazul când ar fi admisă, să fie obligați a-i plăti suma care ar reprezenta cheltuelile și daunele la care ea însăși ar fi condamnată către Fr. Mayer și să-i mai plătească 100000 lei daunele, ce le-ar suferi din rezilierea contractului;

Având în vedere că părții din acțiunea intentată de Fr. Mayer nu s'au prezentat la termenul dela 22 Februarie 1921 fixat pentru judecarea apelului; că la audiența dela 21 Decembrie 1920 au obiectat că Olga Mihăilescu a obținut dela Ministerul de Interne, prin direcția generală a serviciului sanitar, autorizația de a continua exploatarea farmaciei «La Hygia» din Podul Iloaei, că Francis Mayer nu are acțiune de a cere rezilierea contractului pentru motivul că, conform dispoziției cuprinse în art. 123 al. 1 din legea sanitară, dreptul de farmacie era stins în persoana moștenitorilor lui Leopold Ferderber, astfel că aceștia n'au putut transfera proprietatea lui Fr. Mayer; că moștenitorii lui Gh. Mihăilescu pot exploata farmacia potrivit art. 123 din legea sanitară; că în fine Fr. Mayer n'a fost recunoscut de direcția serviciului sanitar ca proprietar diriginte al farmaciei din Podul Iloaei.

Având în vedere că, Fr. Mayer invoacă ca motiv, de reziliere faptul că succesorii farmacistului arendaș nu pot, după dispozițiile art 123 al. 3 al legii sanitare, să continue exploatarea farmaciei;

Având în vedere că în interesul sănătății publice legea a regulamentat exercițiul farmaciei stabilind condițiunile cerute pentru acordarea acestui exercițiu; că nimeni nu poate cumpăra dreptul unei farmacii dacă nu însușește condițiunile prevăzute de art. 130 al legii sanitare, că între condițiunile cerute de acest articol sunt și acele de a poseda diploma de licență în farmacie și să fie români sau naturalizați români

Că, din actele prezentate, se constată că Fr. Mayer e licențiat în farmacie de la facultatea de medicină din București și că dânsul e cetățean român, că deci întrunește condițiunile prevăzute de lege pentru a cumpăra dreptul unei farmacii (art. 130 al legii sanitare);

Având în vedere că farmacia din Podul Iloaiei cum-părată de Fr. Mayer, a fost deschisă de Mihail Kuchorschi în baza autorizației direcțiunii genarale a serviciului sanitar, după cum rezultă din adresa No. 9154 din 24 Noembrie 1863 a acelei direcțiuni;

Având în vedere că, după regulamentul organic al Principatului Moldovei, dreptul de a deschide o farmacie se acordă printr'un hrisov domnesc, că după cum prevedea art. 105 din acel regulament «privilegiul de a deschide o spițerie în puterea unui hrisov domnesc, poate să treacă la clironomul celui cu privilegiu, dacă va avea documentele cerute, care se vor supune comitetului sănătății, sau dacă se va încredința direcția spițeriei unui provizor cu diplomă, însă la această din urmă întâmplare, clironomul va fi dator a trece și însuși cursul învățătorei covenite, spre a-și câștiga diploma ce se cuvine, hotărându-se spre aceasta cinci ani dela legiuita vârstă; că sub regimul regulamentului organic dreptul de farmacie a fost transmis prin succesiune și vânzare fără nici o restricție; că prin decretul domnesc din 14 August 1868 prin care se stabilesc condițiile în care se acordă concesiuni pentru deschidere de farmacii, se prevede că, fără a se prejudicia drepturile proprietarilor de farmacii dobândite până atunci, aceste concesiuni pe viitor să fie date personal, adică netransmisibile nici prin vânzare, închiriere sau moștenire, că prin urmare prin acest decret s'au recunoscut drepturile de proprietate dobândite de farmaciști sub regimul regulamentului organic prin hrisov domnesc și apoi prin succesiune și vânzare;

Având în vedere că legea sanitară de la 1874, care determină condițiile de exercițiu al farmaciei, prin art. 83 prevede că, prin legea de față nu se prejudică dreptul farmaciilor astăzi existente: iar prin art. 92 care enumără cine sunt considerați ca farmaciști diriginți, cuprinde pe administratorii farmaciilor vechi cu dreptul de a se transmite prin moștenire ori vinde; că, din discuțiunile ce au urmat în camera deputaților la art. 92 și 106, reesă în mod clar intențiunea legiuitorului de a recunoaște dreptul de transmitere prin succesiune și vânzare a proprietății farmaciilor a căror concesiune a fost dobândită în timpul aplicării regulamentului organic. M. Kogălniceanu, cu ocaziunea acelor discuțiuni, declară că, atât dela regulamentul organic cât și mai înainte de înființarea lui, profesiunea de farmacist s'a considerat ca o proprietate imobiliară și că art. 105 din regulamentul organic al Moldovei stabilește principiul succesiunii;

Având în vedere că din faptele expuse rezultă că concesionarul unei farmacii, a cărei deschidere a fost autorizată sub regimul regulamentului organic, do-

bândește în deplină proprietate dreptul de concesiune care poate fi transmis în urmă prin vânzare, succesiune, etc.; că deci, concesiunea farmaciei „La Hygia” dobândită de Fr. Mayer de la succesorii farmacistului L. Ferderber, este valabilă și conferă acestuia dreptul de a exercita prezenta acțiune;

Având în vedere că legea sanitară din anul 1893 stabilește prin art. 123 că, concesiunea pentru deschiderea unei farmacii, se dă pentru anume persoană și anume localitate; că, după moartea concesionarului văduva sau copiii pot transmite dreptul farmaciei, prin vânzare către un farmacist român, care întrunește condițiunile pentru a dirija o farmacie, că legiuitorul pentru a nu constrânge pe succesori ca să vândă farmacia în condițiuni desavantajoase, a permis să poată administra farmacia printr'un farmacist dirigent român (administrator sau provizor), sau a o arenda unui farmacist român; că această dispozițiune constituie o derogare de la principiul că dreptul de a exercita farmacia este conferit numai aceluia care posedă diplome de farmacist (art 115 al legii sanitare); că prin urmare numai succesorii farmacistului proprietar pot avea folosința farmaciei, în condițiunile relatate mai sus; că această dispozițiune având un caracter excepțional nu poate fi aplicată moștenitorilor farmacistului arendaș; că drepturile, pe care acesta le avea din contractul de locațiune nu se transmit în mod activ succesorilor săi;

Având în vedere că dispozițiunile legii sanitare, fiind edictate în interesul general al societății, sunt de ordine publică, că art. 5 c. civ. proclamă principiul că, nu se poate deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri; că dispozițiunea art. 123 din legea sanitară fiind de ordine publică, rezultă că contractul de arendare a farmaciei „Hygia” nu se mai poate aplica succesorilor lui Gh. Mihăilescu, fostul arendaș al acestei farmacii, cu atât mai mult că nici unul din aceștia nu posedă diplomă de farmacist, iar farmacia fiind condusă de un diriginte; că autorizația dată de direcția serviciului sanitar intimetei Olga Mihăilescu prin adresa No. 39326 din anul 1919 nefiind legală, nu este valabilă, și deci nu poate constitui o împedecare pentru Fr. Mayer de a-și exercita acțiunea sa; că dealtfel direcția serviciului sanitar a retras acum această autorizație, după cum rezultă din răspunsul la interogator a Olgăi Mihăilescu precum și din copia legalizată de pe ordinul No. 236 din 4 Ianuarie 1921 a direcției serviciului sanitar către inspectorul general șeful regiunii VII-a Iași, din care rezultă că motivul retragerii autorizației este că, moștenitorii defunctului Gh. Mihăilescu nu au dreptul să conducă farmacia nici chiar printr'un diriginte farmacist, că direcția generală a serviciului

sanitar prin adresa din 5 Februarie 1921, a recunoscut lui Fr. Mayer dreptul de proprietar dirigit asupra farmaciei din Podul Iloaei, cumpărată dela succesorii defunctului L. Ferderber;

Având în vedere că contractul de arendare al farmaciei, după cum s'a analizat mai sus, desființându-se de drept prin încetarea din viață a lui Gh. Mihăilescu, de oarece din acel moment a contravenit unei dispozițiuni de ordine publică, rezultă că apelul declarat de Fr. Mayer fiind întemeiat, urmează a se reforma sentința tribunalului și a se admite acțiunea astfel cum a fost formată;

Văzând cererea de cheltueli de judecată, făcută de apelant, pe care Curtea apreciind le fixează la suma de una mie lei;

Având în vedere că în ce privește cererea de chemare în garanție introdusă de Olga Mihăilescu, în calitățile indicate mai sus, urmează a fi respinsă ca nesustținută de oarece nu s'a prezentat pentru a pune concluziuni (art. 148 pr. civ.).

Pentru aceste motive, redactate de Prin Președinte, admite apelul.

Semnați; D. Volanschi M. Ionescu-Ghinea, C. A. Gorgos, C. Macri, I. G. Solomon.

TRIBUNALUL ILFOV S. NOTARIAT

Audiența dela 13 Iulie 1920

Președinta Dlui Andrei Rădulescu, președinte

Emilia Simu Lebeda cu E. I. Melik

SEPARAȚIE DE PATRIMONII.— CREDITORII DEFUNCTULUI.— INSCRIȚIA PRIVILEGIULUI REZULTAT DIN ACEASTĂ SEPARARE.— EGALITATEA CALITĂȚII ÎNTRE TOȚI CREDITORII DEFUNCTULUI.— ART. 781, 1722 ȘI 1743 C. CIVIL.

EXECUTARE SILITĂ.— URMĂRIRE IMOBILIARĂ.— PUBLICAȚIE DE VÂNZARE. COMUNICĂRI CE TREBUE FĂCUTE CREDITORILOR PRIVILEGIAȚI.— DACĂ SE REFERĂ ȘI LA CREDITORII CARI AU FĂCUT ÎNSCRIEREA PRIVILEGIULUI CERUTĂ DE ART. 1743. C. CIVIL.

URMĂRIRE FĂCUTĂ SUB OCUPAȚIE.— NULITATE.— DACĂ ESTE DE ORDINE PUBLICĂ.— ART. 2 ȘI 3 DIN DECRETUL-LEGE 1480/917.

1. Prin separația de patrimoniul creditorii lui de cuius capătă asupra patrimoniului debitorului lor un drept de preferință numai față de creditorii moștenitorilor, iar nici de cum între ei, toți creditorii defunctului rămânând cu situația ce aveau față de acesta, deoarece-privilegiul de care vorbește art. 1743 c. civ. nu constituie un privilegiu în adevăratul sens arătat de art. 1722 c. civil.

2. Dispozițiunile art. 509 pr. civilă, potrivit cărora un exemplar al publicației de vânzare se va încredința și tuturor creditorilor cari au ipotecă sau privilegiu cunoscut până la emiterea publicațiilor, nu au a fi aplicate față de cre-

ditorul chirografar, care a cerut incipția prevăzută de art. 1743 c. civ. atunci când este vorba de o vânzare făcută după cererea unui creditor al lui *de cuius* și numai față de creditorii acestuia, și când acel creditor nu are altă calitate de cât aceea pe care o avea pe când trăia debitorul și în baza căreia nu avea dreptul să stea în instanța de vânzare, de oarece prin incipția prevăzută de art. 1743 c. civil i s'a dat numai posibilitatea de a aduce la cunoștința terților situația creată prin separația de patrimoniul fără ași schimba această situație față de ceilalți creditori ai lui *de cuius*.

3. Cu toate că art. 2 din decretul lege 1480/917 declară nule de drept și neexistente urmărirea făcută în timpul ocupației, totuși această nulitate nu este o nulitate absolută pe care să o poată invoca ori și cine, ci numai acele persoane în favoarea cărora a fost creată.

No. 200.— Respinsă ca nefundată cererea făcută de Eugen I. Melik pentru anularea ordonanței de adjudecare 4596/918 a trib. No. tarlat Ilfov.

Tribunalul,

Având în vedere petițiunea înreg. la No. 14608/920, prin care E. I. Melik, cere a se constata de asemenea că arătata ordonanță este nulă pe motiv că și dânsul, creditor privilegiat, a fost în Moldova și nu s'a putut prezenta la adjudecare.

Având în vedere că între aceste două cereri existând o strânsă legătură urmează a fi conexate, potrivit art. 110 pr. civ., ceea ce s'a și făcut de Tribunal.

Având în vedere actele din dosar susținerile și concluziunile părților.

Având în vedere că din ele se stabilesc următoarele:

Prin actul înscris de tribunalul Ilfov secția Notariat la No. 285/912, Ana I. Melic s'a împrumutat de la W. Brand cu 38000 lei, ipotecând imobilul din București, Calea Moșilor No. 168, fost No. 146. Încețând din viață debitoarea, a fost trimisă în posesia de drept a averii sale, de către tribunalul Ilfov secția III c. c. prin jurnalul cu No. 10088 din 24 Noiembrie 1914, Dna Emilia Sima I. Lebadă. În acest timp E. I. Melik, în baza unei acțiuni de separație de patrimoniu și a unor cambii, a obținut incipțiune conform art. 1743 c. civ. asupra imobilelor din strada Spătar, 22 și calea Moșilor No. 168. Neîndeplinindu-se obligațiile din actul de ipotecă, s'a început urmărirea imobilului ipotecat în persoana Dnei Emilia Sima I. Lebadă.

De oare ce Dna Ana Vanie, Sofia Coculescu și alte persoane pretindeau că trebuiesc a fi și ele trimise în posesie, au făcut și ele contestație la acest Tribunal cerând să se suspende vânzarea, sau în subsidiar, să fie și ele citate la vânzare.

Această contestație a fost respinsă prin sentința No. 67/916, iar din dosar nu se vede că ele ar mai fi făcut recurs contra acestei sentințe după emiterea ordonanței de adjudecare, astfel că vânzarea s'a continuat numai față de de Dna Emilia S. I. Lebadă.

Tot acest imobil a mai fost scos în vânzare și după cererea lui D. Georgescu, creditor ipotecar.

După facerea formalităților, imobilul s'a adjudecat definitiv în ziua de 9 Octombrie 1919, asupra Doamnei Ernestina B. Aftaliva, cu prețul de 165050 lei.

La adjudecarea provizorie care a avut loc în ziua de 30 Septembrie 1918, au fost citați și creditorii I. Ionescu, S. Juster, V. Doina, Minist. de Finace, precum și E. I. Melik, pe lângă creditorii următori Ernestina B. Aftalion și D. Georgescu.

Atât la această adjudecare cât și la cea definitivă au lipsit și debitarea Dna Lebadă cât și creditorii ne curmători mai sus arătați.

După vânzare, adjudecatara a cerut să nu depună prețul pe motivul că vânzarea făcută pe timpul ocupațiunii s'ar putea să fie anulată, în urmă însă s'a depus prețul, s'a emis ordonanța de adjudecare, contra căreia nu s'a făcut recurs, așa că a rămas definitivă și s'a executat.

Debitarea însă s'a opus prin petițiunea înregistrată la No. 5685/919, la distribuirea prețului, pentru că ar fi fost refugiată în momentul vânzării, care deci trebuie anulată; din dosar însă nu rezultă că ar mai fi stăruit în această cerere.

Mai târziu, debitarea introduce cererea de față, de a se constata nulitatea ordonanței, fiindcă la epoca vânzării era refugiată. După aceasta urmează cererea lui Melik, care tinde la acelaș scop.

Asupra cererei debitoarei Emilia Sima I. Lebadă.

Având în vedere, că, ea nu s'a prezentat la diversele termene spre a și susține și dovedi cererea, că deci această cerere trebuie respinsă ca nesusținută, că de alt fel numita a dat și o declarație, în care semnătura e legalizată de comisariatul Circumscripției respective și prin care arată că la data adjudecării definitive a imobilului din calea Moșilor 168, dânsa era în București.

Că așa fiind, cererea debitoarei urmează a fi respinsă.

Asupra cererei lui E. I. Melik.

Având în vedere că petiționarul susținea că, întru cât lipsea din teritoriul ocupat la epoca acestei vânzări, în care era și el parte, vânzarea nu putea fi efec-

tuată și ca atare ea e nulă, în baza decretului - lege cu No. 1480/917, art. 2, al d., și art. 3., combinat cu art. 8 din legea măsurilor excepționale; că de altfel au lipsit și debitoarea și alți creditorii ipotecari

Că chiar dacă debitoarea, sau alți creditorii n'ar invoca nulitatea rezultând din lipsa lor, această nulitate fiind de ordine publică poate fi invocată de dânsul dacă s'ar admite că personal n'are acest drept. În tot cazul ar putea s'o invoace exercitând dreptul debitoarei sale.

Că el este creditor privilegiat, potrivit art. 1743 c. civ. și cu drept de a fi citat în instanța de urmărire, conf. art. 509 pr. civ. ceea ce s'a și făcut, așa că este parte și ca atare, spre a se face vânzarea, trebuia să fie legal prezent cum prevede art. 8 legea măs. excepționale, legea nu face în art. 509 pr. civ. vre o distincție între creditorii privilegiați; că dovada cea mai bună a caracterului dreptului său rezultă din art. 1745 cod. civ., el ar fi rămas cu o creanță ipotecară, deci în ori ce caz, el e un creditor ipotecar.

Având în vedere că adjudecatara Ernestina B. Aftalion și creditorul D. Georgescu arată că decretul 1480/917 art. 2. alin. D. și art. 3, nu se referă decât la debitorul care a fost deposedat, iar nu la ori cine; că nulitatea din aceste texte și din art. 4 ca și din art. 8 Leg. măs. excepționale, nu e o nulitate de ordine publică, că art. 509 pr. civ. nu se referă la creditorul care a luat inscripție pentru separația de patrimoniu și care nu e decât un simplu creditor chirografar, reprezentat de debitor, în instanța de urmărire; că deci de și el a fost citat, nu înseamnă că era o parte, care trebuia să figureze la vânzare.

Având în vedere că, după art. 3 al d., al decretului No. 1480/917, este nulă de drept, și inexistentă orice urmărire silită, făcută chiar în virtutea unui titlu executoriu indiscutabil în contra Românilor sau persoanelor civile, care lipsesc din teritoriul ocupat de inamic; că potrivit art. 3 al aceluiaș decret, lucrurile înstreinate prin asemenea urmăriri reintră cu efect retroactiv și libere de ori ce sarcină posterioară deposedării, în stăpânirea celui deposedat, în virtutea unei încheeri prezidențiale de evacuare sau de restituire dată conf. art. 66 bis pr. civ. cu singura condiție ca reclamantul să facă dovada posesiunii în momentul deposedării.

Având în vedere că, din aceste texte și din expunerea de motive, rezultă că ele nu sunt aplicabile în cererea lui Melik, întrucât e vorba de o reluare a obiectului vândut, ceea ce n'ar putea o face decât cel ce posedase imobilul, adică debitorul; că de altfel din cererea scrisă a lui Melik se vede că nu s'a gândit la o asemenea deposedare, ci la constatarea nulității ordonanței.

Având în vedere că potrivit art. 4. din citatul de-

decret, sunt nule de drept, și hotărârile date contra Românilor, persoanelor civile, aliaților, neutrilor, cari lipsesc din țara ocupată.

Având în vedere că prin acest text s'a completat dispozițiile din Legea măsurilor excepționale, care prevedea în art. 8 că în circumscripțiile unde nu putea funcționa Justiția, în care intră și Județul Ilfov, din cauza faptelor de război, acțiunile nu vor fi judecate, decât dacă toate părțile sunt legal prezente, iar în al. II, cciace este speța de față — că vânzările nu vor putea fi făcute decât în aceleași condițiuni.

Având în vedere că potrivit art. 509 pr. civ., un exemplar al publicației de vânzare, se va încunoștiința și tuturor creditorilor cari au ipotecă sau privilegiu, cunoscut până la emiterea publicațiilor.

Având în vedere că din expunerea de motive se vede că prin această înștiințare s'a căutat pe deoparte, să se ocrotească creditorii neurmători ca să ia și ei măsuri pentru paza intereselor lor, iar pe de alta să se mărească numărul concurenților.

Având în vedere că, după art. 1722 c. civ., privilegiul este un drept ce dă unui creditor calitatea creanței sale de a fi preferat celorlalți creditori fie chiar ipotecari.

Având în vedere că prin separația de patrimoniu se urmărește a se deosebi patrimoniul lui de cujus de al moștenitorilor lui; că din această operațiune creditorii lui de cujus capătă asupra patrimoniului debitorului lor un drept de preferință numai față de creditorii moștenitorilor, și nici de cum între ei, toți creditorii defunctului rămâind cu situația ce aveau față de acesta; ea prin inscripția prevăzută de art. 1743 cod. civ. li se dă numai posibilitatea de a aduce la cunoștința terților situația creată prin separația de patrimoniu, fără de a'și schimba această situație față de creditorii lui de cujus.

Că deci asemenea creditori, de și legea vorbește în art. 1743 cod. civ. de un privilegiu, n'au un privilegiu în adevăratul sens arătat de art. 1722 c. civ.

Că în cazul unui creditor chirografar, acesta față de creditorii și patrimoniul lui cujus rămâind tot chirografar, s'ar putea decide că un asemenea creditor nu intră în prevederile art. 509 pr. civ.

Că chiar interpretând literal art. 509 pr. civ., admitând cum se face mai totdeauna că e nevoie a se încunoștiința și un asemenea creditor din moment ce a luat inscripțiunea din art. 1743 c. civ. trebuie totuși să se vază dacă în ori și ce situație este de vre-un interes ca el să figureze în instanța de vânzare; că chemarea lui se justifică pe deplin în caz când s'ar face o vânzare la care ar interveni și creditorii moștenitorilor tocmai spre a supraveghea să nu se facă o confuzie a patrimoniilor, că însă nu

se vede rolul său într'o vânzare făcută după cererea unui creditor a lui decujus și numai față de creditorii acestuia, când el n'are altă calitate de cât aceea pe care o avea când trăia debitorul și în baza căreia el n'avea dreptul să stea în instanța de vânzare și când de altfel e reprezentat de cel care moștenește pe debitorul său, atât timp cât nu dovedește o fraudă a acestuia, că chiar de a fi prezent la o astfel de vânzare nu se vede ce ar putea cere, ce ar putea susține, căci înaintea debitorului n'a putut să-i dea mai multe drepturi pentru situația arătată mai sus.

Că așa fiind, în speță, vânzându-se patrimoniul Dnei A. Melik, reprezentată prin moștenitoarea sa Emilia S. Lebadă, față de creditorii săi, Dl Melik creditor chirografar, înscris însă conform art. 1743 cod. civ., nu poate fi socotit între persoanele care trebuiau să fie prezente la efectuarea vânzării, așa că ordonanța nu-e nulă din acest punct de vedere.

Având în vedere că s'a mai susținut că nulitatea din textele citate e de ordine publică și ca atare poate fi invocată și de Melik, chiar dacă n'are personal vre-un drept în baza art. 8 din legea măs. excepționale.

Având în vedere că de și art. 2 din decretul 1480/917 declară nule de drept și inexistente urmările făcute în timpul ocupațiunii, dar din art. 3 rezultă că această nulitate trebuie cerută de cel deposedat; că prin urmare nu-i o nulitate pe care o poate invoca ori cine, ci numai anumite persoane, în folosul cărora a fost creată; că ar fi nedrept să se permită ori cui să desființeze un act, când cel pretins lezat ar fi găsit că nu-i păgubit, poate chiar să fi avut foloase în urma aceluia act; că deși legiuitorul a înțeles expresia «nule de drept și inexistente», dar din art. 2 se vede că n'a făcut-o spre a crea o nulitate absolută, ci numai spre a arăta că o astfel de nulitate v'a fi numai constatată de justiție dacă anumite persoane o reclamă.

Că de alt fel e știut că nu totdeauna cuvintele „nule de drept” arată o nulitate de ordine publică.

Că deci de nicăeri nu rezultă că e o nulitate absolută, care ar putea fi invocată de ori și cine.

Având în vedere că nu e nulitate de ordine publică nici aceea din ultimul alineat al art. 4 din decretul No. 1480/917, ea putând fi invocată numai de părțile din proces și pentru care rolul justiției e numai de a o constata.

Că cu atât mai mult trebuie să se decidă în acelaș sens când e vorba de nulitatea actelor făcute cu neobservarea art. 8 din legea măsurilor excepționale, unde nu există nici termenul din textele citate mai sus.

Că nefiind dar o nulitate de ordine publică, Dl Melik

n'o poate invoca nici pentru debitoarea Lebădă, nici pentru creditorii ipotecari cari au lipsit dela vânzare.

Având în vedere că chiar dacă s'ar admite să exercite pe această cale drepturile debitoarei sale, încă n'ar putea obține rezultatul urmărit, întrucât debitoarea Emilia Sima I. Lebădă declară că la epoca adjudecării, nu era refugiată ci se afla în București.

Că, prin urmare, cererea lui Melick este neîntemeiată și ca atare trebuie respinsă.

Apreciind și asupra cheltuielilor de judecată pe care, le fixează la suma de lei 400.

Pentru aceste motive, respinge ca neîntemeiată cererea făcută de Eugen Melik.

Semnații : Andrei Rădulescu, Al. Costin.

NOTA. — Această sentință a fost confirmată de Curtea de Apel din București s. III, prin decizia No. 49/921, care a adoptat în totul motivele primilor judecători.

Judecătoria Ocolului 2 Câmpulung

Sedința dela 16 Iulie 1921

Președinția D-lui C. S. Ballan, jude-președinte

SEDUCȚIUNE.—ACȚIUNE ÎN DAUNE.—LIPSA ELEMENTULUI FUNDAMENTAL CERUT DE ART. 998 C. CIV.

Conviețuirea liberă dintre un bărbat cu o femeie, urmată chiar de nașterea unui copil, nu poate da loc în favoarea femeii abandonate la o acțiune în daune în contra bărbatului ori de câte ori e stabilit că femeia cu o voință liberă și reflectată s'a abandonat bărbatului, deoarece, în acest caz, lipsește elementul fundamental cerut de art. 998 c. civ. greșeala din partea bărbatului, adică din partea celui chemat la răspundere.

Judecata.

Asupra prezentul proces civil pentru daune din seducțiune ;

Având în vedere actele dela dosar, desbaterile urmate și declarațiunile martorilor, din care se constată în fapt că reclamanta Maria I. Moroc, văduvă din comuna Nămăești, în anul 1919, când încă nu știa dacă soțul ei a murit sau se va întoarce din războiu, această văduvă începe a trăi în concubinaj cu pârătul Mihai Mihai Ganci, tot din Nămăești, căruia i se dă de bună voie și fără ca pârătul să fi luat vre-un angajament față de ea, iar din relațiunile el reclamanta naște un copil.

După ce copilul se face aproape de un an, ea fiind

mereu întrebată de vecini, de rude, de prietini între cari și de martorul Simian Tănăsescu: ce faci? fi ei pe Mihai? reclamanta le spunea și tot așa a spus și martorului Tănăsescu, care în fața judecăței sub prestare de jurământ declară, că, reclamanta i-a spus că Mihai e liber, poate să se însoare, că n'are nimic cu el.

Având în vedere că reclamanta nu probrează cu nimic că ea s'a dat pârătului silită, sau momită de acesta cu făgădueli, ori manopere frauduloase, ci din declarațiunile tuturor martorilor reese clar că ea a trăit de bună voie în concubinaj cu pârătul, că aceasta a făcut-o cu voința ei liberă și că în casa ei mai primea de altfel și alți bărbați.

În drept.—Având în vedere că, din dispozițiunile art. 998 c. civil, rezultă că nu ori ce faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe cel care a săvârșit-o la repararea prejudiciului, ci pentru că despăgubirea să fie datorită, să cere ca faptul săvârșit să fie ilicit, adică o abatere de la principiul fundamental care ne oprește ca să prejudiciem pe un altul, și să se constate că făptuitorul prin greșeala sa a pricinuit prejudiciul a cărui reparare se cere.

Astfel convențuirea liberă dintre un bărbat cu o femeie, urmată chiar de nașterea unui copil, nu poate da loc în favoarea femeii abandonate la o acțiune în daune în contra bărbatului, ori de câte ori e stabilit că femeia cu o voință liberă și reflectată sa abandonat bărbatului, de oarece în acest caz, lipsește elementul fundamental cerut de art. 998 c. civ, greșeala din partea bărbatului, adică din partea celui chemat la răspundere;

Că, astfel fiind, și cum în speță din declarațiunile martorilor ascultați sub prestare de jurământ și în special din declarația martorului Simion Tănăsescu se constată că reclamanta de bună voie s'a dat trupește pârătului, cu care a trăit în concubinaj și a născut un copil, fără să-i fi promis pârătul ceva, mai mult, după doi ani de concubinaj, atunci când a auzit că pârătul se însoară a spus vecinilor și martorului: poate să se însoare Mihai, că n'am nimic cu el; că deci, se stabilește în mod cert că reclamanta cu o voință liberă și reflectată s'a abandonat pârătului, ea deci numai poate pretinde daune dela acest bărbat, de oarece în fapta săvârșită, lipsește elementul fundamental, cerut de art. 998 c. civil, greșeala din partea bărbatului, adică din partea celui chemat la răspundere.

Că, prezenta acțiune este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

Jude Președinte, C. S. Ballan